

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus.

1. Pirmajā pamatā tiek apgalvots, ka Padome neesot ievērojusi Tiesas judikatūru, kas izriet no 2019. gada 19. novembra sprieduma *A.K. u.c.* ([Polijas] Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība) (C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982), 2021. gada 15. jūlija sprieduma Komisija/Polija (Tiesnešiem piemērojamais disciplinārais režīms) (C-791/19, EU:C:2021:596), 2020. gada 8. aprīļa rīkojuma Komisija/Polija (C-791/19 R, EU:C:2020:277) un Tiesas priekšsēdētāja vietnieka 2021. gada 14. jūlija rīkojuma Komisija/Polija (C-204/21 R, EU:C:2021:593), un esot pārkāpusi LES 2. pantu un 13. panta 2. punktu.

Turpinot prasītāja šajā pamatā apgalvo, ka Padome esot pārsniegusi savu kompetenci, ciktāl tā ir centusies noteikt, kādā veidā Polijai ir jāpilda Tiesas judikatūra attiecībā uz Polijas Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātu (turpmāk tekstā – “Disciplinārā palāta”).

2. Otrajā pamatā tiek apgalvots, ka Padome esot pārkāpusi LES 2. pantu un 19. panta 1. punktu un Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. pantu, kā to saistošā veidā ir interpretējusi Tiesa.

Šī pamata pamatojumam prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pamatā esošie starpposma rādītāji esot pretrunā LES 2. pantam un 19. panta 1. punktam un Hartas 47. pantam, jo ar tiem:

- Disciplinārās palātas lēmumi nevis tiek atzīti par spēkā neesošiem, bet tiem tiekot piešķirtas tiesiskas sekas,
- tiekot noteikti papildu procesuālie slogi, radīta neskaidrība un kavēšanās attiecībā uz tiesnešiem, kurus skar Disciplinārās palātas lēmumi, pieprasot konkrētajiem tiesnešiem savas godprātības pierādīšanai uzsākt jaunas procedūras pirms palātas izveides Augstākā tiesā; un
- pat netiek paredzēts, ka konkrētie tiesneši varētu vismaz uz laiku tikt atjaunoti amatā, kamēr tiek gaidīts pārskatīšanas procedūras iznākums.

3. Trešajā pamatā tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā sniegtie F1G, F2G un F3G starpposma rādītāji neesot pietiekami, lai atjaunotu efektīvu tiesisko aizsardzību Polijā, kas ir iekšējās kontroles sistēmas darbības priekšnosacījums. Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu tādējādi tiekot pārkāpti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2021/241 (2021. gada 12. februāris), ar ko izveido Atveseļošanas un noturības mehānismu (OV 2021, L 57, 17. lpp.), 20. panta 5. punkta e) apakšpunkts un 22. pants un LESD 325. pants, ar kuriem tiek izvirzīta prasība par faktiskas un efektīvas iekšējās kontroles esamību.
4. Ceturtajā pamatā tiek apgalvots, ka Padome esot pieļāvusi tiesību kļūdu un/vai pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kad tā ir piemērojusi Regulas 2021/241 19. panta 3. punktu, jo ir apstiprinājusi starpposma rādītājus kā “atbilstošus pasākumus” korupcijas novēršanai, atklāšanai un labošanai Polijā.
5. Piektajā pamatā tiek apgalvots, ka Padome apstrīdētajā lēmumā neesot atbilstoši norādījusi pamatojumu, tādējādi pārkāpjot LESD 296. pantu, Hartas 41. pantu un ES tiesību principus.

Prasība, kas celta 2022. gada 28. augustā – *Rechtters voor Rechtters*/Padome

(Lieta T-533/22)

(2022/C 418/56)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Stichting Rechtters voor Rechtters* ('s-Gravenhage, Nīderlande) (pārstāvji: C. Zatschler, Senior Counsel, E. Egan McGrath, Barrister-at-law, A. Bateman un M. Delargy, Solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Padomes 2022. gada 17. jūnija Īstenošanas lēmumu par Polijas atveseļošanas un noturības plāna novērtējuma apstiprināšanu; un
- piespriest atbildētājai segt savus, kā arī atlīdzināt prasītāja tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus.

1. Pirmajā pamatā tiek apgalvots, ka Padome neesot ievērojusi Tiesas judikatūru, kas izriet no 2019. gada 19. novembra sprieduma *A.K. u.c.* ([Polijas] Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība) (C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982), 2021. gada 15. jūlija sprieduma Komisija/Polija (Tiesnešiem piemērojamais disciplinārais režīms) (C-791/19, EU:C:2021:596), 2020. gada 8. aprīļa rīkojuma Komisija/Polija (C-791/19 R, EU:C:2020:277) un Tiesas priekšsēdētāja vietnieka 2021. gada 14. jūlija rīkojuma Komisija/Polija (C-204/21 R, EU:C:2021:593), un esot pārkāpusi LES 2. pantu un 13. panta 2. punktu.

Turpinot prasītāja šajā pamatā apgalvo, ka Padome esot pārsniegusi savu kompetenci, ciktāl tā ir centusies noteikt, kādā veidā Polijai ir jāpilda Tiesas judikatūra attiecībā uz Polijas Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātu (turpmāk tekstā – “Disciplinārā palāta”).

2. Otrajā pamatā tiek apgalvots, ka Padome esot pārkāpusi LES 2. pantu un 19. panta 1. punktu un Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. pantu, kā to saistošā veidā ir interpretējusi Tiesa.

Šī pamata pamatojumam prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pamatā esošie starpposma rādītāji esot pretrunā LES 2. pantam un 19. panta 1. punktam un Hartas 47. pantam, jo ar tiem:

- Disciplinārās palātas lēmumi nevis tiek atzīti par spēkā neesošiem, bet tiem tiek piešķirtas tiesiskas sekas,
 - tiek noteikti papildu procesuālie slogi, radīta neskaidrība un kavēšanās attiecībā uz tiesnešiem, kurus skar Disciplinārās palātas lēmumi, pieprasot konkrētajiem tiesnešiem savas godprātības pierādīšanai uzsākt jaunas procedūras pirms palātas izveides Augstākā tiesā; un
 - pat netiek paredzēts, ka konkrētie tiesneši varētu vismaz uz laiku tikt atjaunoti amatā, kamēr tiek gaidīts pārskatīšanas procedūras iznākums.
3. Trešajā pamatā tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā sniegtie F1G, F2G un F3G starpposma rādītāji neesot pietiekami, lai atjaunotu efektīvu tiesisko aizsardzību Polijā, kas ir iekšējās kontroles sistēmas darbības priekšnosacījums. Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu tādējādi tiek pārkāpti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2021/241 (2021. gada 12. februāris), ar ko izveido Atveseļošanas un noturības mehānismu (OV 2021, L 57, 17. lpp.), 20. panta 5. punkta e) apakšpunkts un 22. pants un LESD 325. pants, ar kuriem tiek izvirzīta prasība par faktiskas un efektīvas iekšējās kontroles esamību.
 4. Ceturtajā pamatā tiek apgalvots, ka Padome esot pieļāvusi tiesību kļūdu un/vai pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kad tā ir piemērojusi Regulas 2021/241 19. panta 3. punktu, jo ir apstiprinājusi starpposma rādītājus kā “atbilstošus pasākumus” korupcijas novēršanai, atklāšanai un labošanai Polijā.
 5. Piektajā pamatā tiek apgalvots, ka Padome apstrīdētajā lēmumā neesot atbilstoši norādījusi pamatojumu, tādējādi pārkāpjot LESD 296. pantu, Hartas 41. pantu un ES tiesību principus.